

Hufvudbanéren

Wirsén, Carl David af,

81 A Br.

National Library
of Sweden

WIRSEN, C.D. af
Hufondbanalen

Titel
(B)
o

Lthlun
1911

Kungl. biblioteket

0 0000 000077963

0

HUFVUDBANÉREN

AF

C. D. af WIRSÉN

STOCKHOLM
SVENSKA FOLKFÖRBUNDETS TRYCKERI A.-B.
1911

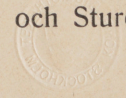

Vi minnas ännu från barndomsdar
Den äldre herr Stures saga:
I fäderneslandet dansken var,
Och Stockholm skulle han taga.
Sankt Klaras klocka ringde så hårdt,
Och svärd emot brynjor nöttes,
Och uppe på höjden var slaget svårt,
Där hufvudbanéren möttes.

Där höjdes och sänktes ofta nog
Den dagen på stridens bana
Den blodigt glödande Dannebrog
Och Sveriges älskade fana,
Och skäktor hveno och pilars skur
Förmörkade rymder klara,
Med ångest stod på Stockholms mur
Af jungfrur och fruar en skara.

Och ädla kvinnor i sindal och mård,
Som annars i dansen blänkte,
Åt stadens fattiga mat och vård
Därinne i borgen skänkte
Och bådo af krank och af arm som lön
Det bästa som kärlek äger:
En enda varm och lågande bön
För Sveriges och Sturens seger.

När höjden stormades tredje gång,
Då togs dock högkvarteret,
Och Dannebrog sjönk vid härsfri och sång,
Och upp flög Sveabanéret,
Då steg mot himmelens ljusa blå
Ett »tack» från frälsade länder,
De stolta jungfrur och fruar då
Från muren klappade händer.

* * *

Det ständar ett slag den dag, som är,
Fast svärd ej och brynjor nötas.
På tidens höjder till storms det bär,
Och hufvudbanéren mötas.
Det ena är gult och blått. Med nöd
Det kämpar att plats behålla.
Det andras duk, som är blodigt röd,
Ha onda makter fått falla.

Den fallats af män, som ej tro på Gud
Och ej på fädernejorden,
Som svika sin tro mot altar och brud
Och svika den heliga Norden
Och skryta att icke det sorg dem gör
Om Sverige för andra får slafva,
Blott ingen med våld deras måltid stör
Och plägning och kläder de hafva.

Dock ljuder de heliga klockors röst
Som än man ej tysta dristat,
Och väcka till kamp hvart ädelt bröst,
Som heder och kraft ej mistat,
Och ädla jungfrur och kvinnor stå
Ännu på muren och spana
Om seger skall följa banéret blå
Eller hatets och lögnens fana.

De kyska kvinnor, som härd och gård
Med ära och kärlek hägnat
Och unnat de arme bröd och vård
Och nöden ett hjärta ägnat,
De önska som mödans skönsta lön
Det bästa som kärlek äger:
De be om en varm, en kraftig bön
För Sveriges och ljusets seger.

Nu stupar dagen i purpur och blod,
Och striden väger och väger;
Men storma vi höjden med riktigt mod,
Så taga vi fiendens läger.
Då blifver en fröjd hos gammal och ung,
Som aktar saga och minne
Och älskar fädernejord och kung
Med troget, brinnande sinne.

Då strålar beväpnad kring Sveriges skär
Dess ungdoms blommande skara,
Och ingen skall våga komma för när
Ett land, som vill sig försvara.
O heliga timma! Banéret blå
Skall svaja från tryggade stränder,
Och ädla kvinnor skåda därpå
Ock klappa med stolthet i händer.

○ ○ ○

